čís. 78 Sb. z. a n., sluší tak nicméně usuzovati z § 42 II. c. ř. s.«

V tomto ohledu jest otázka útrat notáře jak se zdá definitivně rozřešena, neboť pro toto mínění mluví též § 30 civ. soud. řádu, jenž staví na roveň notáře s advokáty, jde-li o ověření pravosti podpisu na plné moci jim znějící.

V tomto ohledu jest otázka útrat notáře jak se zdá definitivně rozřešena, neboť pro toto mínění mluví též § 30 civ. soud. řádu, jenž staví na roveň notáře s advokáty, jde-li o ověření pravosti podpisu na plné moci jim znějící.

Naproti tomu jest dosud nerozřešen spor, zda notáři jako procesní zmocněnci jsou oprávněni zastupovati strany z povolání či nikoliv. Hora kloní se ku názoru negativnímu opíraje jej o ustanovení § 1, 5 a 7 notář. řádu, a tvrdí dále, že ustanovení civil. soud. řádu, který jako pozdější mohl by derogovati řádu notářskému, nezpůsobily změnu jeho, ani nerozšířily okruh povolání notářského. Avšak na druhé straně možno z § 40 notářského řádu dovoditi, že tento činnost notářů jako procesních zmocněnců předpokládá, a dále z § 42 c. ř. s., že toto ustanovení právě umožňuje notářům vystupovati jako procesní zmocněnci z povolání, neboť dává jim možnost liquidovati útraty právního zastoupení právě tak jako advokátům. Správně dovozuje kolega Chloupek, že není zákonného předpisu, který by notáře obmezil v tom smyslu, že nemůže zastupovati strany, jen výjimečně.

Dále rovněž není definitivně rozřešena otázka, zda notář, jednající ve vlastní věci, má nárok na odměnu stejně, jako kdyby byl zmocněn. Vládním nařízením ze dne 3. V. 1923 č. 95 Sb. z. a n. v § 16 bylo toto právo výslovně přiznáno advokátům, a podle názoru Horova nelze toto ustanovení rozšiřovati na notáře. Názor tento jest podepřen rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 9. V. 1923 č. 95 Sb. z. a n. v § 16 bylo toto právo výslovně přiznáno advokátům, a podle názoru Horova nelze toto ustanovení rozšiřovati na notáře. Názor tento jest podepřen rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 9. V. 1906 č. 7620.

Zastoupení ve sporu notářem jest ovšem možno jen tehdy, není-li zde obligatorního zastoupení advokátem; notář může býti procesním zmocněncem jen tehdy, je-li podle § 29 c. ř. s. dovoleno zastoupení obecným zmocněncem. Ovšem zastoupení toto jest obmezeno na soud první stolice vzhledem k ustanovení §§ 466 odst. 5 a 520 civ. soud. řádu.

V řízení před soudem nájemním neplatí však toto obmezení, neboť jest řízením nesporným; může tudíž strana zastoupená notářem požadovati náklady řízení bez ohledu na výši puncta. Bude to však málo praktické s ohledem na ustanovení § 6 vlád. nař. č. 95/1923 Sb. z. a n. (advokátní tarif), v němž se předpokládá, není-li číselně vyjádřena, ani patrna z údajů po ruce jsoucích (resp. oceněna navrhovatelem), hodnota předmětu v řízení před soudy okresními částkou 2.000 Kč. —

Bylo by záhodno, aby v chystaných novelách řízení sporného a notářského řádu bylo na tyto otázky pamatováno a byly rozřešeny způsobem definitivním, neboť stále se budou vyskytovati případy, že notář přes jasné znění § 42 c. ř. s. bude musit pořadem stolic domáhati se svého práva na útraty, nebo alespoň, že proti jeho útratám bude podán odpůrcem opravný prostředek.

JUDr. JOSEF MOŽUTA, Nymburk:

Bursovní cena obilí a obilní monopol

V článku »Pachtovní smlouvy a obilní monopol« (čís. 8/XVI.) bylo zde poukázáno na mezery nařízení o obilním monopolu, pokud jde o výpočet pachtovného. V tomto směru se stala náprava vydáním vládního nařízení ze dne 22. prosince 1934 č. 280 Sb. z. a n., v němž se teprve jasně stanoví, jak se má po dobu účinnosti obilního monopolu rozuměti pojmu »bursovní cena obilí«. Tak jsou do budoucna odstraněny všechny pochybnosti, jež vznikaly zejména při výkladu pachtovních smluv.

Pro informaci a dodatkem ke shora uvedenému článku cituji z § 3. nařízení č. 280/34 toto: »Mají-li se závazky ze soukromoprávních jednání plniti podle výše bursovních cen obilí (pšenice, žita, ječmene, ovsa a kukuřice) rozumí se po dobu účinnosti vládního nařízení č. 137/1934 Sb. z. a n. (t. j. po dobu obilního monopolu) bursovními cenami tohoto obilí, pokud se strany jinak nedohodnou, arithmetický průměr jeho výkupních a prodejních cen stanovených podle vládního nařízení č. 137/1934 Sb. z. a n., parita sídlo příslušné bursy, včetně daně z obratu; mají-li se závazky plniti podle tržní ceny obilí jiného tržního místa, nežli místa bursovního, rozumějí se těmito cenami jeho výkupní ceny, stanovené podle uvedeného vládního nařízení pro nakládací stanici toho, kterého tržního místa včetně daně z obratu, pokud se strany jinak nedohodnou.«

Tedy všude tam, kde jest ku př. v pachtovní smlouvě závazek platiti pacht podle bursovních cen obilí, rozumí se tím nyní po dobu platnosti obilního monopolu artihmetický průměr všech výkupních a prodejních cen obilí, stanovených obilní společností parita Praha, nebo jiné sídlo příslušné plodinové bursy. Je-li smluvena povinnost platiti podle tržní ceny obilí v jiném místě, než kde je bursa, pak jsou základem výpočtu výkupní ceny úředně stanovené pro nakládací stanice onoho tržního smluveného místa. Účastníci se ovšem mohou dohodnouti ohledně výpočtu cen třeba i jinak, ale musí to býti ve smlouvě vyjádřeno. Jinak platí směrnice shora uvedeného vládního nařízení, které nabylo účinnosti dnem vyhlášení t. j. 31. prosince 1934.

Pozvání

ke schůzi odboru »PRAHA«, Spolku notářů čsl., která konati se bude

dne 30. března 1935

o 7. hodině večerní v restauraci »U Bumbrlíčka« v Praze I., Národní tř. č. 9 (I. posch.).

*

Na programu přednáška JUDra Miloslava Vaváčka na thema:
»Výhody 2. odst. § 2 zák. ze dne 18. VI. 1901 č. 74 ř. z. v praksi.«

*

Po přednášce debata a páni notáři a kandidáti notářství se žádají, aby si připravili zajímavé praktické případy z tohoto oboru.

V Praze, v březnu 1935.

Za
Spolek notářů čsl. odbor »PRAHA«:

JUDr. Anděla Kozáková, t. č. jednatelka. JUDr. Václav Černý, t. č. předseda.